

Asurs hellige tekster

Sværdet Amunlorith

Før menneske racen, som vi kender i dag, kom til, var guderne og elverfolket i krig med de første og mægtigste drager. Dragerne havde besluttet sig for, de ville være guder og var derfor gået i krig med guderne, fordi de ville fortrænge dem, ligesom guderne selv havde gjort med de gamle guder.

Dragerne havde udslettet meget, og krigen rasede på sit højeste.

Guderne skabte da Asur og gjorde ham til den største kriger af alle. Elverne syntes denne nye skabning var sær og anderledes. Nok lignede han dem og selv og selv om de ikke kunne sige hvorfor, brød de sig ikke om ham. Men de forstod, at han var deres håb for at vinde og derfor skænkede elverkongen ham et sværd af den fineste slags, smedet af de dygtigste elversmede i hele verdenen.

Asur kendte dværgene godt, og sådan skete det, at dværgen Dumrill gjorde Asurs sværd magisk.

"Bjerget er mørkt, Dumrill. Er du sikker på det her".

"Ja, jeg kan kende disse huler. Jeg har været her før".

Asur og Dumrill fortsatte længere ind i bjerget. Dampene for den varme magma kunne gøre selv den mest bidske dværg en lille smule bange, men Dumrill og hil ham i evigheden, den største dværg, der nogen sinde har gravet i Om-Karns mægtige bjerge, kunne indånde de frygtelige dampe og sige det duftede.

"Asur, det... det er her! Vi er fremme. De, store smedes sal! Kom hurtigt! Jeg kan ikke vente med at komme i gang" Råbte Dumrill, så det ringede i hele den store sal.

Dumrill løb over den store stenbro, der ledte over til en gigantisk smedje omgivet af en dyb kløft, hvor man kun knapt kunne ane den flydende magma på bunden.

"Tiden er inde Asur, min ven, giv mig dit sværd". Asur trak sit sværd, men spurgte Dumrill "Hvad vil du gøre ved sværdet"

Dumrill smilede og begyndte at le.

"Jeg vil gøre det til det mægtigste sværd nogensinde. Jeg har set det i et syn. En ny race vil komme, ligne en elver og bære det mægtigste elversværd lavet nogensinde. Og her er du, min ven, som profetien har forudsagt.

Dumrill begyndte sine ritualer, og Asur blev bedt om at vente til runepræsten havde færdiggjort sit arbejde.

Magiske symboler, som Asur ikke havde lagt mærke til før, begyndte straks at gløde, da Dumrill begyndte ritualen. Hele salen blev oplyst af magiske tegn omkring dem. Symboler fra en svunden tid blev svunget rundt af de ord, Dumrill råbte i salen. Asur, som aldrig havde set noget lignende, var ved at falde bagover af de mægtige vinde, der opstod, når Dumrill hamrede på sværdet. En efter en forsvandt de mægtige runer ind i sværdet, og sveden løb ned af Dumrills pande.

"Arr!" Udbrød han, og hamrede løs på det glohede sværd.

Asur, der næsten var blændet af det skarpe lys, som kom fra runerne, kunne lige skimte Dumrill bevæge munden. Asur skyndte sig op og løb mod Dumrill.

"Dumrill, skal du have hjælp " Råbte han, medens han spurtede mod ambolten, hvor Dumrill hamrede løs på sværdet. Dumrill vendte sig kort og kiggede på Asur, hvorefter Asur blev skubbet tilbage glidende hen af jorden.

"Bliv hvor du er" råbte Dumrill.

Dumrill begyndte at bede. Han lukkede sine øjne og hamrede på sværdet. Guddommeligt lys begyndte at lyse på Dumrill fra øverst i salen.

Det hele føltes som timer, medens Asur bare kiggede på Dumrills mesterlige kunnen.

Og så med ét, var det hele forbi. Alle de magiske runer var væk – alle smedet ind i sværdet.

Mørket sænkede sig atter over bjergets kerne.

"Dumrill, Du er fantastisk" Udbrød Asur og faldt på knæ for ham.

Dumrill faldt selv på knæ med sværdet i hænderne, medens han rakte det til Asur.

"Rejs dig, Asur og bliv den, du er udset til at være" Sagde Dumrill.

Asur rejste sig og tog ydmygt imod sværdet.

"Jeg ved ikke hvad jer udset til at være". Sagde Asur. "Det ved jeg". Smilede Dumrill fornøjet, stadig knælende.

"Jamen, Dumrill hvor længde har du vidst det" Udbrød Asur. "Lige siden jeg fandt dig i min søgen". Sagde Dumrill mens han rejste sig.

Asur var målløs.

"Du er et menneske, Asur. Du skal blive en Gud, min knægt! Det allerførste menneske og guden for mod, ære og retfærdighed".

Asur forstod hvad dette betød. Han vidste, hvad meningen med hans liv var. Han skulle bevise sit værd for de andre guder!

"Dumrill... Lad mennesker, elverfolk og dværge leve i harmoni. Lad os gøre det til vort fælles mål for livet, skal vi" Spurgte Asur.

Dumrill var fornøjet over forslaget og var hurtig til at sige ja.

"Godt". udbrød Asur! "Som bevis på dette døber jeg sværdet Amunlorith – De 3's Sværd"

Blandt guderne

Med sværdet Amunlorith i sine hænder, havde Asur pludselig en stor fordel i krigen mod dragerne. Hans sværd lavede dybe sår i dragerne, der ellers havde syntes usårlige. Drage efter drage faldt for hans sværd, og snart indså dragerne, at mod den nye skabning og hans sværd, kunne de kun møde nederlag og dragerne rejste bort og derfor vandt guderne krigen mod dragerne.

Asur, som nu havde bevist sit værd og udført sin skæbne, ventede spændt på, at de andre guder skulle kalde ham til sig og anerkende ham. Men Asur måtte vente længe, for guderne var kommet i tvivl, om de ville dele gudeverdenen med ham. Derfor måtte Asur blive i de levendes verden.

Han drog med sin hustru, Alidove, ud i ødemarken, og med dem fulgte mange af hans tro folk. Her slog de sig ned for at leve, og Alidove bar Asur tre børn: Wallash, Pandora og Pallan. Asur så sin slægt leve og dø. Han så hvordan menneskene spredte sig ud i verdenen. Som tiden gik, trak han sig tilbage og levede i ensomhed. Men han blev ikke glemt. Menneskene overalt huskede hans navn og fortalte om ham – deres mægtige forfader som frygtløst kæmpede mod dragerne i tidernes morgen.

En aften så Asur et lys et stykke borte, det lignede et gyldent lysende slør. Asur blev nysgerrig og trådte gennem sløret. Nu stod han i en stor hal oplyst i alverdens farver og på samme tid alligevel indhyllet i mørke. Foran ham stod 8 skikkelser med et mystisk skær om sig.

"Vær hilset og velkommen Asur. Du har bevist dit værd, som var din skæbne. Du udførte, hvad du var skabt til, og nu lever dit folk i størstedelen af de levendes verden. Tiden er nu inde til din belønning".

En kvindelig skikkelse indhyllet i det stærkeste lys trådte hen til ham, berørte ham let, og han følte en underlig kraft strømme gennem sig. Han så på sine hænder, også han havde nu dette mystiske skær over sig.

Hver og en af guderne berørte ham og bød ham velkommen blandt dem, og for hver eneste gang kunne han mærke denne kraft forstærkes. Jo stærkere han følte denne kraft, jo tydeligere blev skikkelserne også. Da den sidste havde berørt ham, stod alt klart for ham. Endelig havde guderne kaldt ham til sig, og han var nu en gud blandt guder.

Asurs hjælpere

Gennem tiden hvor Asur stadig gik på jorden, fik han mange dedikerede og tro tjenere, som gjorde ham tjeneste i de dødeliges verden. Da Asur selv blev en gud, hentede han de ypperligste hos Gorgonsul og gjorde dem til sine riddere.

En af disse er **Olmar**, Modets ridder. Han har skikkelsen af en dværg. Når Asurs tilbedere kalder på hans hjælp for at styre deres mod, er det Olmar, Asur sender. Hans nærvær bringer mod og styrke, og sender Asur Olmar i kamp, har frygter hans tilbedere intet længere.

Den anden er **Adáron**, Ærens ridder. Han har skikkelsen af en højelver. Asur sender ham, for at sikre sine tilbederes ære i andres øjne, for at minde om hvor en stor rolle, ære spiller, eller for at ære en af hans afdøde tilbederede, som har betydet meget for ham.

Den tredje er **Etana**, Retfærdighedens ridder. Hun er den eneste kvindelige hjælper, Asur har. Han sender hende gerne til retssager, hvor det er yderst vigtigt, at retfærdigheden sker fyldest. Andre gange sender han hende for at udøve retfærdighed i hans navn og da bliver hun den straffende ridder.

Den fjerde er **Thardon**, Hjælpens ridder. Asur sender ham, hvis nogle af hans tilbedere lider nød. Hvis de mangler mad, sender han Thardon til Sylvia for at bringe dem mad. Er de syge, sender han Thardon til Zandara for at bringe dem heling. Han bringer også gerne nogle af Asurs velsignelser til hjælp for de dødelige.

Den femte og sidste er **Fagnir**, Sandhedens ridder. Det er ham Asur sender, når sandheden skal frem. Hans tilstedeværelse tvinger alle til at tale sandt, og han kan velsigne andre med evnen til at forhøre folk, så de taler sandheden. Til tider sender Asur ham til retssager, hvor det er vigtigt sandhedens skal frem.